

— Ние, премили ни Георги, сме съставили нѣколко малки чети. Съ тѣхъ се трудимъ да правимъ опасно за турцитѣ върлуването имъ по селата.

— Това е добро, — продължи Бейрутлиевъ: — но вие съ тия чети можете още по-голѣмо добро да правите. Отъ Солунъ постоянно идатъ войски къмъ северъ и минаватъ презъ нашия градъ. Следъ тѣхъ идатъ дълги върволици коли или коне, товарени съ храни. Вие трѣбва да събирате въ едно малкитѣ четици, да ги прикривате въ планинитѣ край пжтя, та когато видите, че минаватъ хранитѣ, бързо и ненадейно да нападате и да ги отвлечате или унищожавате. Лишете турцитѣ отъ храни, пъкъ ако могатъ, нека се биятъ съ руситѣ.

— Това е хубаво и не е мжчно, — продума чичо Стоименъ.

— Ами отъ нашитѣ села сбиратъ ли турцитѣ храни? — запита Бейрутлиевъ.

— Сбиратъ, — отвърна Чорбаджи Нико.

— Не можемъ да имъ попречимъ — слаби сме, — добави чичо Стоименъ.

— И на това има леснина, — каза Бейрутлиевъ: вие мжчно можете да браните селата, за да имъ не зиматъ хранитѣ. Но друго лесно можете: когато помжкнатъ турцитѣ хранитѣ къмъ града, сбирайте четитѣ наедно край пжтя, ненадейно налитайте и отнемайте хранитѣ. Като видятъ селянитѣ това, ще зематъ съ всички сили да ви помагатъ. Азъ ще дойда съ васъ нѣколко пжти и ще ви покажа, какъ се напада.

— Това ще сторимъ на драго сърце! — каза Даскалъ Димитъръ.

— Подъ твоя команда, мили Георги, и отъ дявола не ме е страхъ, — прибави чичо Стоименъ.

— Освенъ това — продължи Бейрутлиевъ — вие трѣба да научите селянитѣ да криятъ хранитѣ. И тѣ самитѣ да бѣгатъ и да се криятъ низъ горитѣ, кога ги потърсятъ за данъци. Трѣба да се правятъ, колкото е възможно повече